

Verloofd en samen in het verzet: Georges Trigallez en Henny Schat

Toen op 10 mei 1940 in Nederland de oorlog uitbrak, deed Georges Trigallez (1919-1990) dienst in het Belgische leger. Hoewel hij vanaf zijn vierde jaar in Amsterdam had gewoond, had hij net als zijn Belgische vader Achilles Trigallez nog de Belgische nationaliteit. Georges werd krijgsgevangen gemaakt. Tijdens zijn transport naar een Duits krijgsgevangenkamp wist hij 's nachts lopend te ontsnappen naar Amsterdam. Daar woonde ook zijn verloofde Henny Schat (1921-2007). Tijdens hun onderduikperiode in Amsterdam kwamen zij in aanraking met verzetslieden uit Hoorn. Zo belandden Georges en Henny in het gewapend verzet en werden ze lid van de Hoornse knokploeg. Henny als koerierster, Georges als de wapenspecialist. Hij was op 30 december 1944 een van de drie knokploegleden die in een kapsalon in de Nieuwstraat de gevaarlijke SS-er George Herlee uitschakelden.

V.l.n.r.: Henny Schat (met fiets), Joop Geurtsen, Ab Vortman, Henk Kleipoel en Kees Stuijffbergen. Georges Trigallez in tenue Binnenlandse Strijdkrachten en George, Kees en Henny. Foto's: privécollectie familie Trigallez

Nooit heeft zijn vader willen spreken over zijn oorlogsverleden, vertelt zijn zoon Lucien (Luc) Trigallez (1947). Zijn moeder trouwens ook nauwelijks. Af en toe maakte ze eens een grapje over het pistool dat zij ter bescherming in haar BH meedroeg tijdens haar koerierswerk.

Bijna alles wat Lucien, zijn zussen Marly en Germaine, de kinderen en kleinkinderen over hun (overgroot)ouders weten, hebben zij van anderen gehoord. Vooral van de beste verzetsvriend van hun vader, Kees Stuijffbergen. Deze heeft in 1995 zijn herinneringen aan het verzetswerk met onder andere de hulp van Lucien op schrift gesteld in het boek "We wisten niet wat ons overkwam". Ook de documentaire *Onderduik in West-Friesland* van de Westfriese uitgever van veel oorlogspublicaties, Peter Sasburg, heeft een indringend beeld opgeleverd. Daarnaast is er het relaas van medeverzetsman Ab Vortman die in 1982 voor de publicatie "West-Friesland in de jaren 40-45" een aantal bijdragen schreef.

Een Belgisch gezin in Amsterdam

Georges Oscar Trigallez (verzetsnaam Sjors) werd op 12 augustus 1919 geboren in het Waalse dorp Fayt-Lez-Manage, niet ver van de Franse grens. Hij was de oudste van zes; na hem kwamen nog twee zussen en drie broers. Zijn vader, Achilles Trigallez (1892-1960), een geboren Belg, trouwde met de Joodse Martha

Parser uit Amsterdam. In 1923 verhuisde het gezin naar Amsterdam omdat de Hollandse Martha niet kon wennen in België.

In Amsterdam ging het gezin Trigallez aan de 2^e Jan Steenstraat wonen. Georges ging er naar school en had graag boordwerktuigbouwkundige willen worden. Dat zat er financieel helaas niet in.

Voor de oorlog leerde Georges via zijn zus Annetje de Amsterdamse Henny Schat kennen. Henny kwam uit een gezin van vijf kinderen; ze had nog twee zussen en twee broers. De knappe en charmante Henny werkte in een parfumerie in Amsterdam. Ze was de eerste schoonheidsspecialiste annex pedicure en manicure van Nederland en had tal van Nederlandse topartiesten als klant. Het was een knap stel. Georges met zijn dikke bos krullen en rijzige gestalte die gezag uitstraalde mocht er ook wezen. Henny was niet alleen knap, maar zeer belezen, dol op klassieke muziek, kunstzinnig, creatief en kon bovendien fantastisch koken. Dat kwam tijdens hun onderduik later nog van pas.

Henny en Georges tijdens hun verkering in Amsterdam

In dienst in Belgische leger

Achilles Trigallez had bij zijn inschrijving in Amsterdam om wat voor reden dan ook de Belgische nationaliteit behouden. En daarmee was Georges ook Belg. Het betekende dat Georges als 20-jarige werd opgeroepen in militaire dienst in België en dat betekende dat hij afscheid moest nemen van zijn verloofde.

In 1939 was Georges gemobiliseerd in kamp Bevelo in Belgisch Limburg. Op 16 mei 1940 werd België door de Duitsers bezet. Bij de strijd met de Duitsers lieten 12.000 Belgische militairen het leven en werd de jonge Georges krijgsgevangen gemaakt. Ongeveer 220.000 Belgische soldaten kwamen terecht in Duitse krijgsgevangenkampen. Tijdens zijn transport naar Duitsland lukte het Georges 's nachts lopend te ontsnappen en terug te keren naar Amsterdam.

Kamp Bevelo maart 1940, midden achter, vierde van rechts Georges Trigallez

Ondergedoken in Amsterdam

Daar dook hij al snel onder, samen met Henny. Was het omdat hij een ontsnapte krijgsgevangene was? Of was het omdat zijn moeder Joods was? Mogelijk een combinatie van die twee. Feit is dat ze aanvankelijk ondergedoken zaten boven Parfumerie Française in de Vijzelstraat 33 bij een tante van Georges.

Wanneer zij precies in het verzet verzeild raakten is niet bekend, wel dat zij op zeker moment samen met de Hoornse verzetsstrijder Ab Vortman op hetzelfde adres

ondergedoken zaten. In 1944 waren Georges en Henny ondergedoken op het adres Vijzelstraat 33 in Amsterdam. Het was de bovenwoning van de Joodse Ad Parser die daar met zijn niet-Joodse vrouw Jet in zijn eigen huis zat ondergedoken, samen met Ab Vortman. Twee andere Hoornse verzetsstrijders, Kees Stuijffbergen en Joop Oosterwijk, zaten in de buurt ondergedoken. Kees op het Valeriusplein en Joop met vrouw en kind in de Cornelis Krusemanstraat.

Op 5 september 1944 (Dolle dinsdag) raakte heel Nederland in een bevrijdingsroes door een later foutief gebleken bericht van Radio Oranje. Duitsers en collaborateurs raakten in paniek en sloegen massaal op de vlucht.

Verder als gewapend verzet in Hoorn

Ook de in Amsterdam ondergedoken verzetsstrijders dachten dat de bevrijding nabij was, vertelt Horinees Kees Stuijffbergen in zijn verzetsherinneringen. Ze zochten elkaar op en wilden hun werk in Hoorn voortzetten. Daar wilden ze de bevrijding meemaken. In Hoorn zelf konden ze nog niet terecht, maar de mannen én Henny Schat kregen onderdak op enkele adressen in Berkhout. Daar kwamen ze al snel tot de ontdekking dat het grote wachten opnieuw was begonnen.

Op initiatief van Otto Vermeer, leider van de KP (Knokploeg) Noord-Holland, werd in Berkhout op het adres Troostwijck van Nic Seuren een hele ploeg verzetsstrijders ondergebracht. Henk Kleipoel werd hun commandant. De ploeg bestond verder uit Ab Vortman, Kees Stuijffbergen, Cees Dijkstra, Joop Oosterwijk, Georges Trigallez, Henny Schat en de (gedeserteerde) Duitser Karel Weinreich (Duitse Kareltje). Later kwam Sam Stuijffbergen, een broer van Kees, bij de ploeg. Het waren volgens Kees Stuijffbergen vogels van diverse pluimage die het goed met elkaar konden vinden. Niet in de laatste plaats door de kundige leiding van commandant Henk Kleipoel: hard, duidelijk, eerlijk, maar ook prettig in de omgang en met een goed gevoel voor humor.

Villa Troostwijck

Villa Troostwijck Berkhout, bewerkt screenshot uit documentaire van Peter Sasburg

Het hele stel sliep op zolder, behalve Georges en Henny die een eigen slaapkamer kregen. De ploeg had ook nog eens de beschikking over een ruime zitkamer.

De zo aldus gevormde Hoornse Knokploeg ging - niet van harte - net als alle andere gewapende verzetsgroeperingen plus de Ordedienst, deel uitmaken van de Binnenlandse Strijdkrachten (BS).

De jas van burgemeester Zondervan

Aanvankelijk had de groep niet veel te doen. Maar in oktober 1944 zagen de leden van de Hoornse knokploeg min of meer bij toeval de foute, NSB-burgemeester J.P. Zondervan van Hoorn op de Berkhouterdijk fietsen. Hij heulde met de Duitsers. Toen ontstond spontaan het plan om de burgemeester te grazen te nemen. Ze beroofden hem van zijn leren jas en namen zijn papieren, portefeuille en pistool in beslag. Zijn geld kreeg de burgemeester terug. Net als het pistool dat stiekem onklaar was gemaakt. Zondervan moest daarna lopend en zonder zijn jas terug naar Hoorn. De impopulaire burgemeester (bot en arrogant) werd daarna spottend burgemeester Zonderjas genoemd. De (warme) leren jas kwam later zeer goed van pas. Henny zou deze jas op een koude winteravond dragen tijdens een overval op de jamfabriek van NSB-er Visser in Blokker.

Op de vlucht

Intussen had de knokploeg het riante onderkomen in villa Troostwijck noodgedwongen moeten verlaten. Op een dag kreeg de groep te horen dat ze zich als de wiedeweerga uit de voeten moesten maken. De Duitsers waren huis-aan-huis in Berkhout met razzia's begonnen. De mannen van de knokploeg gingen er in een bootje met papieren en wapens richting Grosthuisen vandoor. Henny bleef achter met de ondankbare taak de Grüne Polizei te woord te staan.

Volgens Henny stapten er drie Duitsers uit hun legertrucks, met het geweer in de aanslag. Ze was zogenaamd op bezoek bij de familie Seuren die even weg was. De drie vroegen naar haar persoonsbewijs. Daarop stond dat ze verpleegster was in Hoorn. De mannen van de knokploeg hadden voor hun vertrek haastig alles opgeruimd waaruit hun verblijf kon worden afgeleid: bedden uit elkaar, dekens in kasten, lakens in de wasteil. Toch vonden de Duitse politiemannen nog een aantal tandenborstels. Henny moest snel wat verzinnen: ze waren van de zogeheten voedselhaalders. Dat waren mensen uit Amsterdam en andere grote steden die bij de boeren in Westfriesland probeerden voedsel te krijgen. Vanwege de lange afstanden moesten ze vaak noodgedwongen de nacht op het platteland doorbrengen. De Duitsers geloofden haar niet en scholden haar uit. Maar toen de Duitsers uiteindelijk niets bezwarends konden

vinden, dropen ze af met het dreigement dat ze 's nachts wel terug zouden komen. Henny had goed in de zenuwen gezeten, vertelde ze later.

Naar de Wogmeer

Henny kreeg van commandant Henk Kleipoel de opdracht als koerierster naar Amsterdam te gaan om daar per fiets papieren en pistolen af te leveren. Toen ze uit Amsterdam terugkwam was er inmiddels een nieuw onderduikadres beschikbaar: de afgelegen boerderij\bakkerij van Jan en Ant Appelman-Breg in de Wogmeer. Toen Henny na een lange, donkere en stormachtige nacht eindelijk het adres had gevonden, verwelkomde Ant Appelman haar met warme melk met een dik vel erop.

De boerderij van Ant en Jan Appelman in de Wogmeer (foto: screenshot documentaire Peter Sasburg).

In het kleine huisje van Jan en Ant Appelman, een diepgelovig katholiek kinderloos echtpaar van rond de vijftig, was alleen plaats voor Georges en Henny en Kees Stuijbergen. De rest van de ploeg sliep op adressen in de buurt. Jan en Ant sliepen in een bedstee in de kamer, Georges en Henny in een achterkamer en Kees op zolder. De wc was buiten.

Jan en Ant Appelman (foto: screenshot documentaire Peter Sasburg).

Hoewel veel minder luxueus dan hun vorige adres, maakte de hartelijke en warme ontvangst van Ant en Jan alles goed. Hun kleine huisje werd voor de voltallige ploeg een gastvrije ontmoetingsplek. De kookkunst van Ant (die bijna alleen bonen op het menu had) was wat beperkt. De drie trokken daarom de stoute schoenen aan en stelden Ant voor dat Henny, die bekend stond om haar kookkunst, voortaan zou koken. De ploeg kocht zelfs een klein biggetje dat op de boerderij werd vetgemest.

Ant steun en toeverlaat

Ant werd voor haar onderduikers de warme spil waar alles om draaide. In haar zangerige West-Friese dialect werd Ant steun en toeverlaat. Ze wekte de jongens als ze vroeg op moeten staan voor een klus: "Sors, kom je d'r uit, Kees, 't is toit oor". Tussen het wachten op klussen door was er ook tijd voor ontspanning en zelfs tijd om foto's te maken.

Linkerfoto: v. l. n. r. Henk Kleipoel, Henny Schat, Kees Stuijbergen en Karel Weinreich. Rechterfoto: v.l.n.r. Cees Dijkstra, Ab Vortman, Henk Kleipoel en Henny Schat. (Foto: privécollectie familie Trigallez)

In de Wogmeer waren de taken duidelijk verdeeld. Henk Kleipoel was commandant, Georges Trigallez wapenmeester en Kees Stuijbergen zorgde voor de verdeling van het voedsel dat werd buitgemaakt bij overvallen en droppings. Intussen had ook Sam Stuijbergen zich in de Wogmeer bij de knokploeg gevoegd.

Dat de ploeg zelfs in de afgelegen Wogmeer niet altijd veilig was, bleek in het voorjaar van 1945. Toen kwamen er twee Duitsers het bruggetje naar het huis van Ant en Jan op lopen, waar Ant in het volle licht (streng verboden!) stond te strijken. De jongens van de knokploeg waren boven hun wapens aan het schoonmaken. Ant viel op haar knieën en de Duitsers keerden om. En na afloop wist ze het zeker: "Ik hew ze der off bid".

Erg schrikken was het toen de ploeg op bezoek was bij Klaas Smal in de Wogmeer om snert te komen eten. Toen ze na afloop achter de boerderij in het weiland lagen om uit te buiken, hoorden ze schieten en schreeuwen. Georges en Kees (Dijkstra) werden snel met twee Joodse kinderen die daar ondergedoken zaten in een schuilkelder onder de grond verstopt. Henny bleef achter bij Klaas Smal en was diep onder de indruk van de onverschrokkenheid van deze Wogmeerder. De Duitsers, die op zoek waren naar een ontsnapte jongere uit een Duits transport, vertrokken onverrichter zake.

Wapendroppings

In de eerste periode dat de knokploeg Hoorn in de Wogmeer zat, was ze bij twee wapendroppings in droppingszone Mandril betrokken. Engelse bommenwerpers dropten dan 's nachts containers met wapens, voedsel en andere benodigdheden voor het verzet. De ploeg had onder andere tot taak een geschikt stuk land in Spierdijk, lichtbakens en ondersteuning van betrouwbare marechaussees in de omgeving te regelen. Het sein voor de dropping zou via Radio Oranje komen. Zodra men daar de code "De groeten van Gerard" hoorde, was dat het sein om in actie te komen. Het waren volgens Kees Dijkstra spannende nachten. Als het vliegtuig er eenmaal was ging het erom razendsnel in actie te komen.

Eerst vloog het vliegtuig een keer over om via de uitgezette lichtsignalen met een vaste seincode het signaal "veilig" te krijgen. Dan volgden parachutes met daaraan containers. Zodra ze op de grond lagen werden de parachutes in ijtempo losgesneden en werden de containers naar een schuur gesjouwd en opengemaakt. Er zaten stenguns, handgranaten, maar ook voedsel in blik, chocolade en Engelse sigaretten in. De wapens bleven een paar dagen in de schuur liggen, om vervolgens met een groentebot vanuit

Avenhorn naar Amsterdam te worden getransporteerd. Een deel van de wapens hield de ploeg voor haar eigen acties. De wapens werden aan de zorgen van Georges Trigallez toevertrouwd.

Voedselovervallen

De knokploeg had ook tot taak om voedselovervallen te doen en bij gemeentehuizen maakten ze voedselbonnen buit. Er moest immers eten komen voor de talloze onderduikers in Noord-Holland, maar ook voor de gezinnen van de mannen die vanwege hun verzetsactiviteiten ondergedoken zaten. Dat waren er duizenden. Een van de meest in het oog springende overvallen was die op de jamfabriek van NSB-er Visser in Blokker. Hier stonden niet alleen nog veel potten met jam en vruchten (125 kratten met elk 20 tot 25 potten) maar ook 11 balen suiker. De ploeg maakte zoveel buit, dat een van de ziekenhuizen in Amsterdam blij kon worden gemaakt met een grote vrachtauto vol potten jam en vruchten.

Pistool dat Henny tijdens haar verzetswerk altijd in haar BH had (foto: screenshot documentaire uitgeverij Peter Sasburg).

Henny Schat, gehuld in de eerder afhandig gemaakte leren jas van burgemeester Zondervan, begeleidde vanuit de open laadbak het vervoer. Voor haar - vooral - koerierswerk beschikte Henny over een eigen damespistool, dat ze volgens haar zoon Lucien Trigallez in haar BH verstopte. Hij heeft het (onklaar gemaakte) pistool nog altijd. Het is hem zeer dierbaar. Voor zover hij weet, heeft Henny het nooit hoeven gebruiken. “Maar wat mijn moeder deed was natuurlijk heel tricky. Ze heeft zeker al haar charmes in de strijd gegoid als er moeilijkheden dreigden.”

Het werk dat het gewapend verzet geacht werd te doen was zeer gevarieerd. Zo moesten ze in het kader van economische sabotage en de schaarste aan voedsel invallen doen bij zwarthandelaren. Bij een boerderij in Grosthuizen troffen ze zo verschrikkelijk veel aan dat ze het idee hadden in een supermarkt te zijn beland: van textiel, fietsbanden, koffie en cacao en nog veel schaarse goederen meer. Niet veel later bleek dat de betrokken boer zijn leven niet had gebeterd. De ploeg besloot toen maar een aantal koeien weg te halen in de hoop dat dit hem meer zou raken.

De bevrijding van Arie Blokker

Op 18 februari 1945 kreeg de ploeg het bericht door dat “een van de onzen” door de inlichtingendienst was gearresteerd. Het ging om Arie Blokker, een jeugdig ambtenaar van het arbeidsbureau in Hoorn. Hij zat vast op het politiebureau. Om te voorkomen dat hij zou worden onderworpen aan een niet zachtzinnig verhoor door de Sicherheitsdienst, zou een poging worden gedaan hem te bevrijden. Karel Weinreich, Kees Dijkstra en Georges Trigallez gingen er vroeg in de morgen op af. Vooraf was er vooroverleg geweest met een goede agent. De operatie was succesvol. Arie kwam vrij en werd achter op de fiets van een andere Hoornse medewerker naar de Wogmeer vervoerd en de Hoornse, Duitsgezinde politie was drie pistolen armer.

Liquidaties

Een van de activiteiten die de mannen van de knokploeg de meeste gewetensconflicten bezorgden en waarvan veel verzetsmensen hun leven lang last hielden waren de liquidaties. De opdracht daarvoor kwam “van boven” van het districtshoofd van de Binnenlandse Strijdkrachten. Vervolgens werd daar ook binnen de knokploeg over gestemd. Alleen als de leden unaniem voor stemden, gebeurde het ook. Het waren volgens Kees Stuijffbergen “zeer aangrijpende gebeurtenissen”. Die dan ook nog gevolgd moesten worden door een (voorlopige) begrafenis achter op het land. Voor twijfel na afloop was geen ruimte.

Georges Trigallez bij de boerderij van Jan en Ant (foto: privécollectie familie Trigallez).

Zo krijgt de ploeg eens opdracht om een foute nachtwaker op het arbeidsbureau op te halen en uit te schakelen. Wat ook gebeurt. In een documentaire die uitgever Peter Sasburg in 2015 maakte, zien we beelden van de schuur waarin de slachtoffers omgebracht werden. Dit waren wat verzetsman Ab Vortman “geruisloze” liquidaties noemde, alleen bekend in kleine kring. Dat geldt niet voor de liquidatie van SS-er George Herlé eind 1944.

De liquidatie van George Herlee

De meest ingrijpende liquidatie vond plaats op 30 december 1944 in Hoorn. De Binnenlandse Strijdkrachten waren al maandenlang op zoek naar SS-rottenführer (korporaal) George Herlee. Hij was in Noord-Holland een van de meest gevreesde jagers op onderduikers en illegalen. Als infiltrant voor de Sicherheitsdienst (SD), de Duitse Inlichtingendienst, beschikte Herlee over te veel informatie van het Noord-Hollandse verzet. Die informatie stond in een zakboekje dat hij altijd bij zich had. Herlee had daarover tegen een bekende opgescheept. Hij wist al zoveel dat het een kwestie van tijd was voor hij het hele verzetswerk in Noord-Holland zou kunnen oprollen.

Op 30 december kreeg de knokploeg onverwachts het bericht door dat de zeer gevaarlijke landverrader George Herlee in Hoorn was gesignaleerd. Georges Trigallez, Kees Geurtsen en Karel Weinreich werden erop afgestuurd. Na een lange speurtocht zagen ze opeens zijn fiets staan bij het pand van kapper Groot aan de Nieuwstraat 3. Ze stapten er volgens Kees Stuijffbergen met zijn drieën binnen om hun “beurt” af te wachten. Er waren namelijk nog klanten binnen. Toen er een kans was, schoten ze gelijktijdig alle drie hun pistolen leeg op de niets vermoedende Herlee.

De wraak van Duitse zijde liet niet lang op zich wachten. Op 4 januari 1945 bracht een Duitse overvalwagen vijf Nederlanders naar Hoorn. Mannen die in de gevangenis aan de Weteringschans in Amsterdam vastzaten. Op het Kerkplein werden ze geëxecuteerd. Een gebeurtenis die diepe indruk in Hoorn heeft gemaakt. De Stille Tocht die jaarlijks wordt gehouden, volgt de route die deze vijf hebben afgelegd en waar in 1946 met steun van de Hoornse bevolking een monument werd geplaatst.

Geen keus

Natuurlijk was de ploeg zich bewust van de maatregelen die konden volgen, zegt zoon Lucien Trigallez. “Maar er was doodeenvoudig geen keus. Het was hij of zij. En dan gaat het om de vele andere levens van verzetsmensen en hun gezinnen die door de dood van Herlee gespaard konden blijven.”

Bij de eerste herdenking in 1946 ontstond een pijnlijke situatie. Niet alleen was de ploeg die officieel tot de Binnenlandse Strijdkrachten behoorde niet uitgenodigd. Een omstander bestempelde een van de leden van de ploeg, een politieagent nota bene, publiekelijk tot moordenaar. “Mijn ouders hebben in elk geval de herdenking nooit (meer) bezocht. Eén ding weet ik zeker: Mijn ouders en ook de andere leden van de ploeg hebben hun werk absoluut niet uit stoerheid gedaan. Mijn vader wilde in vrijheid leven en had een groot gevoel voor rechtvaardigheid. Ik ben ontzettend trots op al die dappere mensen die verzet hebben geboden en afschuwelijke keuzes moesten maken.”

Het was zoals hun commandant Henk Kleipoel na de oorlog in een stroobiljet uit 1947 aan de Hoornse bevolking uitlegde, “iets wat gebeuren moest”. Het “vuile werk” dat zijn mensen deden en waarvoor zij hun leven riskeerden, was volgens Kleipoel niet om dankbaarheid te oogsten of om er na de bevrijding beter van te worden. “Het was geen zucht naar avontuur, het was geen terrorisme, maar bittere noodzaak. Zij hebben dit gedaan omdat zij voelden dat er iets gebeuren moest en omdat zij eenvoudigweg niet anders konden.”

Juist dit onderdeel van het gewapende verzet was zo ingrijpend, dat iedereen dat wilde vergeten. Al is dat natuurlijk niet gelukt. Velen hebben er hun leven lang blijvende klachten aan overgehouden. Sowieso was binnen de ploeg afgesproken dat er niet met anderen over hun activiteiten zou worden gesproken. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat Georges en Henny nooit over hun werk in de oorlog hebben willen spreken.

Lucien Trigallez: "Ik denk dat als mijn vader dat wel had gedaan, hij zou zijn ontploft van emotie. Zo diep had hij het weggestopt. Van zijn verzetskameraad Cees Dijkstra is bekend, dat hij uiteindelijk aan zijn oorlogsherinneringen onderdoor is gegaan. Mijn moeder heeft zich over het hele verwerkingsproces echt vreselijke zorgen gemaakt. Cees is de weg kwijt geraakt, ondanks alle hulp die hij kreeg."

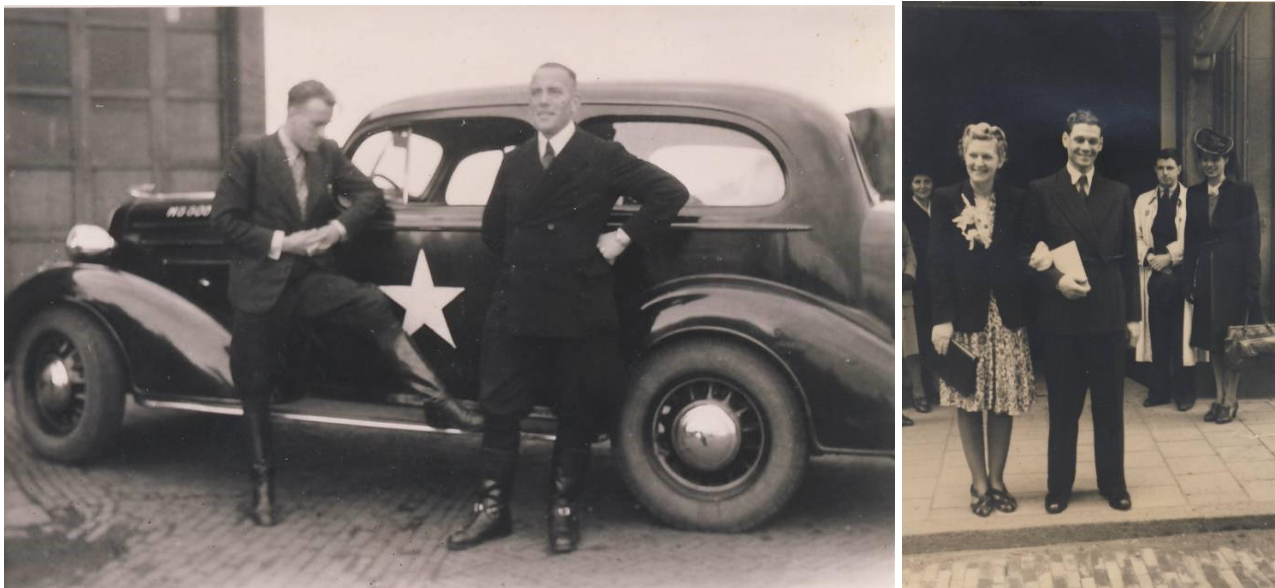
Na de bevrijding

De Hoornse knokploeg na de bevrijding. Vooraan: Joop Oosterwijk, tweede rij v.l.n.r.: Ab Vortman, Henk Kleipoel, Kees Stuijffbergen en Karel Weinreich, Achterste rij v.l.n.r.: Cees Dijkstra, Kees Geurtsen, Georges Trigallez en Sam Stuijffbergen.

Rechterfoto: de knokploeg in de Nieuwstraat bij de binnenkomst van de geallieerden.

Linksonder de Ford V8 waarmee Georges Trigallez later zijn rijsschool begon. Foto rechtsonder: Henny en Georges bij hun huwelijk in 1945 (foto: privéarchief familie Trigallez).

Na de oorlog kwam Georges als garagechef in dienst van het Militair Gezag in de Ford-garage aan het Keern. Met een originele legerwagen, een Ford V8, die hij had omgebouwd, is hij na de oorlog de eerste Hoornse rijsschool begonnen.

Georges en Henny trouwden vrijwel direct na de bevrijding, op 18 mei 1945, en gingen in 1947 op het Grote Noord 130 wonen, waar Lucien werd geboren.

Vrienden voor het leven

“Ome Kees” en “Ome Sam” Stuijffbergen waren voor de kinderen bijna als familie. Lucien heeft Ome Kees, die naar Enschede was verhuisd, in 1995 geholpen zijn oorlogsherinneringen op papier te zetten.

Ook met Jan en Ant Appelman onderhielden Georges en Henny hun hele leven contact. “We zijn door hen zelfs katholiek geworden”, vertelt zoon Lucien. Jan en Ant kwamen op voorspraak van zijn ouders toen Lucien klein was vlakbij in het Sint-Pietershof wonen. De kinderen Trigallez waren kind aan huis bij Jan en Ant. “Mijn oudste zus en ik aten er regelmatig ons brood.”

Van zijn vader herinnert Lucien zich vooral zijn enorm lange werkdagen. “Eigenlijk was hij nooit thuis. Hij was om zes uur ’s morgens al weg en pas ’s avonds na tien thuis. Hij was iemand van ‘niet lullen, maar poetsen’. Ook iemand die niet bang was om voor zijn mening uit te komen. Ik herinner me dat we eens met zijn allen in de kerk zaten, toen Deken Van der Meer volgens mijn vader onzin uitkraamde toen hij van de kansel predikte dat alle parochianen slecht waren. Midden in zijn preek stond mijn vader op om de kerk te verlaten en nooit meer terug te komen.”

Bronnen: Gesprekken Lucien Trigallez, aangevuld met informatie van zijn zussen Marly en Germaine, documentaire Onderduik in West-Friesland 1 van uitgeverij Peter Sasberg, Publicaties: “We wisten niet wat ons overkwam – oorlogsherinneringen van Kees Stuijffbergen”, “Verzet in Oostelijke West-Friesland” met bijdragen van diverse leden van de Hoornse Knokploeg en “Hier is alles gewoon, dat spreekt – Hoorn in de Tweede Wereldoorlog” van Egbert Ottens.